

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

W Budyschinje, 30. novembra 1924.

Čištoč a nakład Ssmolerjez knihicziščezetnje a kniharnje sap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wuhadźa łóđu kobotu a płaezi na měřaz 15 stotyč pjenježłow.

1. ujeđžela adventa.

Matth. 21, 1—9.

W Božej stwórbje mamy nětko čaž, kotryž so nam sda naj-
mjenje rjany bycz; njebo je bluke, dny so krótko, pschiroda je
řwoju pnyhu wuřleka a řebi řmjertny řitel wobleka. Ale w
zřrtwi mamy nětko nalětny čaž. Dženřa nowe zřrtwiny lěto
nastupimy. A kaž nalěczo w pschirodže nam wřchelaře rjane wo-
brařy psched woczi staja, tał hižo přenja njeđžela noweho zřrtwi-
neho lěta we řwojim řeženju nam trojaki lubony napohlad wo-
brařuje. Wobhladař řebi jón bliže. Tu widžiř Jesuřa, krala
ř čřiheř myřlu, měř ř njemu dowěrjenje řwólnitowyh wučobnikow,
budž tež hotowy, po Jesuřowej woli čřinicž! wyřlasy lud, póřnaj
řo tež wjekele ř Jesuřej!

1. Dotal je Jesuř řo pschezo wobarał, hdyž chyřchu jemu kra-
lowřtu čřeřež wopolařež. Nětko na kónzu řwojeho řtutkowanja
jalo kral do řwojeho města čřehnje. Šchto ř tym chze? Nima
njecža w ruzy; njeha na čřole řwojeho luda pschecřitwo řwon-
łownym njepřchecřelam wojowacž. Wutrobu řwojeho luda chze
řebi dohycž řpřtacž, ř móřnym řłowom, ř kotrymž wo nju kapa,
je řwojatym woporom, kotryž pschinjeře.

Š čřiheř myřlu hiřchze dženřa ř tebi pschitřadźa; njeha čze
wumozowacž, ale wumóz. Nalěczněmu řeřinu njeha dolemicž a
řehliwy řužoh njeha wuhajřhycž. Rudžo řu husto pschecřitwo
tebi njepřmilni a řatwjerdženeje wutroby, wón je řeřerpliwy a
pschecřelny; ludžo čze řařudźa, wón čze njetama a njehacřiřnje, ma
myřle mēra a niž njehboža. „Wón pschindže ř polnej hnadu, je
polny lubořež, wón wobara wřchom' padu, wřchu řałosč řacžeri.“
Tał chze tež w tutym zřrtwinym lěcže pschincž ř džecžatkam, kiž

řwojatu řeřenizu dořtanu, řo by ruzy na nje polořil, je wolořchał
a řohnowal; chze pschincž ř mlodžinje, kiž na konfirmaciji řwoju
wěru a řwojate řlubjenje wuřnawa, řo by ře řwojej řhłnej ruřu
ju džeržal a wodžil. Wón chze pschincž, hdyž mandželřtaj psched
Bořim woltarjom řwoje mandželřtwo nastupitaj, řo by řecži
był w jeju řlubje. Wón chze pschincž, hdyž řo w řpowjedži řwo-
jich hřehow wuřnaja, a chze rořkate wutroby trořchtowacž: Do-
wěř řo, twoje hřehi řu tebi wodate! Wón chze pschincž, hdyž
zřla wofada řo w Bořim domje řeřdže, na jeho řłowo pořłucha a
w řhromadnej modlitwje řo psched nim pokorja, abo wofebity,
wot wřchelařich dwěłow čřwilowaný modleř řdychuje: řnježe,
pomhaj mojej njewěře! Wón chze pschincž, hdyž jeho řa hofcža
ř wřchědnemu řhłeřej prořcha, abo w řřřku niřy na jeho pomoz
čřakaju, hdyž na řhoroložu a w pořłednej hodžiny řdychuja:
Daj, řo byř trořchtnje widžil w tej řmjertnej řałosčři, tał řy řo řa
mnje bēdžil a wumřel w řwojej řrwi! Šaj, tał chze tež ř tebi
pschincž kral ř čřiheř myřlu. By-li pał w tutym zřrtwinym lē-
cže pořłedni rař wo twoju wutrobu řwapajo ř tebi pschitřchoł, —
wěmty tola, řo wřchitřy mješ nami nowe zřrtwiny lěto njebudźa
nastupicž — tał chzemty řo pschecřitwo řwojemu kralej řadžeržecž?

2. W našim řeženju widžimy wučobnikow, kiž řu řwólnitwi,
jeho pořłuchacž. Jesuř pořla dweju řwojich wučobnikow
a džeřche ř nimaj : Džitaj do městka, kiž přjedy waju leži, a hny-
dom budžetaj wofłizu namařacž pschiwjasařu a mlodeho wofłla
pschi njeř; wotwjeřtaj a pschiwjedžtaj jeju ře mni. A wonaj čři-
njehcřtaj, kaž bēřche řřimaj Jesuř pschitřasał. ř Tež wobředžer
wofłizy bē Jesuřej ř woli a da jemu tu wofłizu. A lud řwoju
drařtu na puč pschewcžerařche, hałosy wot řchtomow rubařche a na
puč řeřeřche. Čři wřchitřy chyřchu Jesuřej pschew řtut řwoju

lubosć wopokasac. A ty? Schto činiš a wopruiješ ty, so by kralestwo twojeho knješa so pschezo dale rospšchescžerato a rostko? Drastu sa khudych, hodowne dary lubosće sa wudowny a bhroty, pschinoschki sa wschelate potrebnoscje swonkowneho a smutskowneho mišionstwa? Čžiń to! Jesuś praji: Schtož seže činili jenemu mješ mojimi najmjeńšimi bratrami, to seže mi činili. Ale njesapomí: Pošluschnosc je lěpša, dyžli wopor. Chzeš w nowym zyrkwinym lěcže wopravdže činicz, schtož Jesuś čzi pschitaja: Stawaj s duchowneho spanja; wotpołož skutki čžemnosće; woblecž so brónje šwětki; khodž pózcžiwje jako wodnjo, niz we wobžranstwie a wopikstwie, niz w kontorach a nje-pózcžiwosći, niz w šwarjenju a šawisczi! Chzeš twoje stare hrěchi do noweho zyrkwineho lěta šobu wsacž a jim šlužicž? Šon sa šwjeczenjom, so by, hdyž by jašo krocžel bliže k wěcžnosći postupil, pschezo bóle pscheny byl s plodami prawdosće. A bhychu-li pucže, kotrež čze potjedže, tebi njelube a pschecžiwne byle, by tola šwólniwy, w pošluschnosczi je hicz? Budžesh tež hotowny, jemu podwólne dacž, schtož chze čzi wsacž a, jelišo čzi hašoty twojich žadanjow a pschecžow wotruba, je bješ mortotanja jemu k wohomaj połožicž? Škladnosće, šwoju pošluschnoscž, šwoju lubosć wopokasacž, šmješesh dospč a nadoscž; o so šo žadyn mješ nami šo njeby wupokasac jako nješodny šlužobnik šwojeho krala!

3. Tón lud, kiž prjedy a ja nim džěsche, wołasche: Šosianna šynu Dawitowemu! Šhwaleny budž, kiž pschindže w mjenje teho knješa! Šosianna we wyškosći! To je lubošny napohlad, wofschewjaze wyskanje. A tola njebě to hlož a šacžucže wschittlich wobhdlerjow Šerusalem. Běchu tam te ž Jesuśowi nješchecželjo, kotšiz hněwnje na jeho roscžazy pschiwisť w ludu hladachu a jeho wliw se wschej mozu podryčž špytachu; drušy žaneje wutroby nje-mějachu sa praschenja wěry a Božeho kralestwa, wscho druhe bě jim wažnišche. A hdyž tu jedyn se šwojeje džělańje, druhi wot šwojich šlicžbowanjow, hčezzi wot šwojeje tucžneje hošćiny s wofšonom na špodžiwny čzah pohladny a na praschenje: schto je tón? wotmolwjenje dósta: to je Jesuś, tón profeta s Nazareth, tuž šo bješdžac se šymnej wutrobu wotwobroczi: tón je mi žyle wscho jene. A je dženska hinač? Šelko nješchecželow ma Jesuś pschezo hiščeže! Dopomí šo na sta haj tyšazy martrarijow, kiž šu w Rušowskej šwojeje wěry dla wot šwětnje wyschnoscže k šmjer-czi šakudženi. Běchu hewal najlěpšchi poddanjo; ale so Jesuša šjawnje wušnachu, so jeho nochzychu šaprěcž, to došahasche k wufudej: přecž s nimi! A tež w našim kraju šu tajžy, kiž Jesuša hidža. Se šašatkej myšlu na to čžiščeža, so dyrbi Jesuś won s našich šchulow a se šjawneho žiwjenja. A tyč, kiž šo hiščeže k Jesušej džerža, wušmješchuj a hanja. Ale wjetšcha je hiščeže licžba tyč, kiž šu pschecžiwno Jesušej liwkeje wutroby. Druhim njetwobaraja, jemu šlužicž, ale šami jemu s pucža du, sa nich nima žaneje wažnosće. Ty pak tak nječžiń! Witaj jeho dženska: Šosianna temu šynu Dawitowemu! Šamjeń. M. w Šr.

Zyrkej a štat.

— Wólby do němskeho šejma a w Bruskej tež do krajneho šejma! Schtož kušćicžť šrosunjena ma sa našch čžadž a jeho šchodowanje a jeho wobštejnosće, tón woli jenož mužow a žony, kotšiz šteja kručže a šwěru na šaložku wěry a kotšiz šu šwólniwi, na tutym šaložku džělacž sa luda lěpšche. Jenož s wěry a s nabožiny pschindže nowe a hódne šbožo sa lud a kraj! Tehodla trjebamy tež nabožne wufublanje džěczi, nabožnu šchulu! Tehodla, njech politižy a hospodarsžy štejišch kaž chzešch, wol wěryžyč šwěrných šchescžijanow! A wol na kóždy pad! Njetwoliš-li, wolišch tola a to pschecžiwno nabožinje, wěryje, zyrkwi!

Na 1. njeđželu adventa.

Scž. Mat. 21, 1—9:

Knjesowy hnadny pschichod.

Šlož: Šak powitam ja tebe zc.

A nam s nowa lubosć Boža šo bliži s Jesuśom; džěń šesthadža nam šboža s joh' hnadnym pschichodom. — Tuž jeho powitajmy; kral wón wschac wěcžny je, a jemu šaspěwajmy šwój ščlusch radostnje!

Budž šhwalba, Jesu, tebi a džac našch wutrobn, so wušwolil by šebi k nam pschindž do khudoby! Ššches twoje poniženje my k čžesczi pschindžemy; ty dobył wumoženje psches žłob a šchiz nam by.

Tuž šdobnje hošianah my tebi špěwamy; nět nusa njeje žana, hdyž Wumožnik našch by; psches tebe dostanjem my prawo džěcžatstwa a s tobu namrějem, hdyž džemy se šwěta.

D Jesu, našche šbože a našche wješele, — nam twoje šłowo Bože je mana njebieške! Š nim wofschewješch naš radny tu šłabhch po pucžu a mudžělesch nam s hnadny wšchu našchu potrebu.

Nam čžěko a krej twoju dašch k wužiwanju tu, s tym wotewrił nam šwoju by polnje wutrobu; našch paštyť tak by šwěrn, so nušy nimamy; ty jako ščšchta měrn, Šmanuel našch by.

Čžadž špodobny nět mamy, džěń šboža radostny. Tuž čželč a šhwalbu damy čzi, Jesu lubošny! Šryni naš se šwojej hnadu a šdžerž naš pschi šebi, so nješchindžemy k padu, nam pomhaj k šbóžnosći! —

Naš domoj wjedž do raja, hdyž s kralom wěcžnje by, hdyž wumoženi maja tam pokoj wobštajny, hdyž kónuja noš palmy we twojej krašnosći a šaspěwamy psolmy my šbóžnje, Jesu, čzi! —

Špytajcže duchow.

Wólby sa němski šejm psched durjemi šteja. Něhdy drje bě waschnje, so tón, kiž bě s něčim w krajnym žitwenju njespokojom, rjekny: wolu šozialdemokratu! Dženska je jich malo, kiž šu s krajnym šarjadowanjom špokojom. Dawki džě naš štoro šadušcha. Šomu mamy šo to džakowacž? Žadyn šakon šandženyčch přecž lět šo njeje šawjedł bješ wole šozialdemokratow; s jich pschiwizbowanjow je našcha wyschnoscž tworjena. Šajke lubjenja nam nješbu čžinili, jeli so ras ke knještivu pschindu, ale kať šu naš šebali! Šižo hospodarskich pschicžinow dla žadyn rošomny jich wolicž njemóže. Ale tež niz druheje pschicžiny dla, je-li hiščeže wěrnwy šchecžan. Chzeš čžlowjeka prawje ššnacž, wobšon šo, kať k nabožinje, k wěryje šteji. Šozialdemokratija je s woprědka wudarwala, so do nabožiny njecha pschimacž, so móže kóždy se šwojej wěru džeržecž, kaž chze. Ale jako bě ke knještivu pschichka, je hinač čžinila. W Šakškej je šozialdemokratiška wyschnoscž katechismuš je šchulow wucžička a by dawno wschitke šchule šwětnje ščžinila, to rěka tajke, w kotrychž šo ničžo šchescžanskeje wucžby wjazy njetwuczi, njebhychu-li šo šchescžansžy šarschi se wschej mozu pschecžiwno temu woborali. Šozialdemokratiške šjednocženštwi šebi kručže wot šwojich šobuštawow žadaja, so s zyrkwoje wustupja. Drje šu mješ ninti tež tajžy, kiž chžedža hiščeže něšchto wo Bosh a wěryje wjedžecž a šlyšchecž; hdyž a hdyž šo tež jedyn jašo wobroczi, kiž bě na šhwilu wotpadnył. Ale kotre hložy škóncžnje pschedobwajny, njech ššedowazy podawť pošaje.

We wulkei ludowej shromadzišnje rěčesche farar wo bludach sozjaldemokratije a sdželi pschi tym tutu podeńdžišnu se šwojeho žiwjenja. Dželaczeć da šo wot sozjaldemokratiskich towaršchom nawabicž, se žonu a džecžimi s kšhesčzanseje zyrkwoje wustupicž. Posdžišcho tón šlyny muž straschnje škhoru. Čerpenje bóle a bóle pschibymasche a wulke bolosče wboheho čzwilowachu. Žona, šhoru rano w šchtyrjoch njejaby rjekny. Dži po fararja. Žona šo stróži a mēnjo, šo jeho njeje prawje sprošmika, wotmolwi: mēnišch drje lēkarja? Nē, prošchu, dži po fararja, dyrbju ša krótki čzaš wumrjecž. Štyš psched mužowej šmjerczu a špodžiwanje nad jeho žadanjom žonje na dych padnjeschtej. Po šhwilzy džesche: Šak móžu k fararjej hieč? Ty, ja, naju džecži, my wšchitzy šmy tola s zyrkwoje wustupili, k nam žadny farar wjazy nje-pschindže. Šhoru nje-pschesta prošycž, a žona džesche. Ach, pójče tola k mojemu mužej, kiž njemóže wumrjecž, doniž waš njeje widžak, tak žona wutrobne prošesche, jako farar ju na to dopomni, šo je šhoru se šwojej zyfej šwójbu šo šam psches šwój wustup se šwjaska kšhesčzanow wufamknyš. Tola rano w pjeczich stejesche farar pschi šhorokožu. Šhoru malo rěčesche. Modlcze šo šo mnu, bē jeho jenicžka prošwa. Jako by njesnješliwa czeža wot wutrobny wotwalena byla, tak šhoru po modlitwje wolóženy sadnyšny. Š woczomaj, kiž chzyšchtaj, tak rjez, čžemnosčž šmjercze pschekócž, na fararja hladašche a šluboko šatorhnjenu kaž s profecžiskim hložom šwój ert wotewri: Šnjes fararjo, wěčnosčž je; sozjaldemokratija je nje wobekala, ale šmjercž je mi wěrnosčž prajika. Na to šo na šwojeho na najštaršcheho šyna proštwu wobrocži, šo by šo wot wopacžneho pucža wobrocžil. Šon čžinjese, jako by šo temu chzyš spjecžicž. Tuž šo nan šrudži a s hložom najnaležnišcheje proštwy šawoša: Mój šyno, daj šebi wot twojeho ntrējazeho nana prajicž: wěčnosčž je; wobrocž šo a šhodž po puczach twojeho Boha! Mjeišche džecži pak a šwoju žonu s hnujaznymi šlowami prošesche, šchtožkuli jich nadeńdže, šchtožkuli ludžo k temu praja, šo bychy tola hinajšche žiwjenje wjedli, hacž je wón psched nimi wjedl, pschetož: wěčnosčž je. Farar šako wotēdže, jako šlōncžko škhadžesche. Wokoło potnja pak pschinješe štulena žona duchownemu pomjesčž, šo je jeje muž wudnyšak, a s dobom wutrobnu proštwu, hacž nješmēta se wšchitkimi šwojimi džecžimi šo šako do zyrkwoje pschijecž.

Tak farar w tamnej šhromadžišnje powēdasche. We wulkei kubi bu žyle čžicho; pschitomni šwoje šlowy škonjachu; kóždy čžujese, šo Boži duch wo jeho wutrobu klapa. Tuž nēkaški sozjaldemokrata šwój ššchiwjenu porst do huby tyšny, a wótrny šawišd psches čžišchinu šaklineža, rēšny kaž šchwōrcžaty šchip, kiž wucho a wutrobu pschekole. Šēdma móžesche rěčnik hiščeže to šlowo wuprajicž: Šeže šanti šlyšcheli, sozjaldemokratija mēni: wohledž šo na wěčnosčž, a na nju hwišda, tuž šo grawocžiwje woschēzerjenje šbēhny a s bjesbóžnym špēwom šhromadžišna rošēdže.

Koho budžesch ty woliečž?

M. w Šr.

1. advent. Nowe zyrkwine lēto.

Šlōž: Ša s njebjēš dele pschindu k wam.

Nētk nowe lēto zyrkwine
Šaš' mamy s Božej mišesče;
Šso Bohu Wōtzej džakujmy
A wutrobne Šoh' lubujmy!
Do nowe lēto zyrkwine
Nam pschinješ' nowe wješele
We našchim Šnjesu Šesuju,
Do pschejemy šej s wutrobu.

Nam njesachodne wješele
Šnjes Šesuj Šhryštuš wostanje!
Šak wulki nam našch Šbōžnik je!
Nam dawta wěčžne žiwjenje!

Pój Šnježe Šesom Šhryščeže šam
Še šwojej wěčžnej hnadu k nam,
Njech w twojim šbōžnym towarštwje
Lud kšhesčzaniski šo wješeli!

Dženž' prošy Čže lud wěrjazy:
Čžin, Šnježe, šwój lud šbožowny,
We šwojim Bošy bohaty
A Šeho šlowu poškujšny!

We nowym lēče zyrkwiny
Šaš' Šnježe šwarnuj psched wšchēm šlym!
Njech wšcho šo derje poradži
Čži k čžesčži a nam k šbōžnosčži!

Daj Tvoje požohnowanje
Nam w nowym lēče bohacže!
Njech roježe Tvoje kraleštw
Šo žlym šwēče šchērofo!

Na ranju lēta noweho
Ššmil nad nami šo, Šesujo!
Pschindž, budž a wostan pola naš
Še šwojej hnadu kóždy čzaš!

Šyž pola naš Ty, Šesu, šy,
Ma wješele lud wěrjazy.
Šsy našche wěčžne bohastwo,
Psches Šebje da nam Wōtčez wšcho!

Še šwojej hnadu pschi naš stej,
Nam šchiz a nusu polóžej!
Ty widžišch našche hubjeńštw, —
Nam pomhaj, šwērnny Šbōžniko!
Nam Tvojoh' Ššwjatoh' Ducha daj,
Nam k wěčžnem' šbožu dopomhaj!!
Čže w njebju wěčžnje šhwalimy;
Tvoj lud a Tvoje herbštw šmy!

Nētk nowe lēto zyrkwine
Šaš' mamy s hnady Božeje!
Šchtož Boha ma, tón wješel šo!
Čžin, Božo s nami derje wšcho!

J. W.

Jurnjafub Ššwebu.

(Šlōncženje.)

Šhwilku wotmjelny. Potom rjekny: Wšmi špēwarške a čžitaj: Mój' žiwjenje šy Šhryščeže. Tuž šhērlušch wučžitach, a wona je ruzy štyšnywšchi žyle čžicho šobu špēwala, a jako bēch dočžital, džesche: To je rjane. To je našch wučzeć tež s hólzami šaspēwak, jako bēšche nan wumrēk. A nētk čžitaj hiščeže: Šdnyž dyrbju wotšak čzahnyčž. Tuž wobej štučžny wučžitach. Potom moja žona jej šako picž da, a wona jej pschikimny a jej ruku da, a praženž je tež hiščeže jēdla, a jako ju prošchach, hiščeže poš. Jako bēšche tón šjēdla, šo wješelich: Š macže, šak rjenje to je, ša šy mašy kufš pošjēdla. Budžesch widžecž, hdyž jenož budže nētk šako čžoplo, potom budže tež šako lēpje s tobu. — Šha wona s ruku čžišche psche pošleschēžo nrašajo na mnje pohlada a rjekny: Šso polēpschecž? Na to žane myšle nješku. Dyrbišch jenož hiščeče prošycž, šo tak došho wjazy njetraje. — Šubny pschecželo, jako to tak prajesche, mi to šrijedža psches dušchu džesche, pschetož bēch runje hiščeče šwoje wješele mēk na tym, šak wona jē.

Potom wona sažo czišče pšches pooblejščejo mašasche, a jejna duscha bšsche jara sprózna. Ja pač jejne žiwjenje pšchemyblowach, jako ke lónzei džěšče, a njenamafach nicžo, džyli prózu a nufu. Potom wona sažo ruzh sthknj a směrom a kručje na mnje pohlada, a jejnej wóczzy hššchej mulkej a hlubokej. W nimaj hižom něščto stejėsche, šchtož hewał nutskach njebšsche. To njemóžu se błowami wopřiacz. Položich bwoju rufu zyle czišče sažo na jejnej ruzh, a cžakachnoj. Ale niz dolho wjazh. Potom wona hiščeje ras něščto prajėsche. Rjekny: Bych chzyla, jo bych w njebješach byla. Mi je cžah pšchedolhi! — Zuby pšhecželo, to bwoje žiwe dnj hacž do bwojeje bñjercže wobthowam. To móhlo, tač kaž je, zyle derje w spěwarškich stejecz. Potom pač wona sažo ruzh pod mojimaj rukomaj sthknj. Tač zyle czišče spěwasche: Sdžž durbju žo se bweća hnucz, mje, Jesu, pšchemodž bñjertny pucž; mój Jesu! wostań, prošcu cze, ja wěm, ty njewopuschčziš mje. Samjeń.

Jako bšsche Samjeń prajila, hłowu tač kusť na lěwy boť wjertny, jako by šchto tam pšchischol. A je tež jedna pšchischla, tu nejšym s mojimaj woczomaj widžat a nejšym s mojimaj wuschomaj bñšchak. Je ju sa rufu wšafa, a je jejna duscha zyle žobu šchla, runje tač, jako by ty s jeneje jstny do drugeje schol. Tač je dom schla, kač sprózne džěčžo wjecžor dom dže. A něč njeye wjazh w zšym kraju.

Běch wóčno woczinit, so mohla jejna duscha won. Bě cžmowa nóz, a pšches šchomny wótry wěšif džěšče. Sswěza chzysche hažnyč. Bšsche žo dolho bñwěčila.

Moja macž bšsche džělacžerka. Ale hdyž na jejne wurjecže myšlu, potom je pšchezo něščto wobobne a czišče a rjane w mojej wutrobje, kotrež prjedy tu njebē. Napřiacž to njemóžu, a prajicz žo to tež njeda. Ale wonkach na polu durbju druhdh wobřjedž woranja fastacz, a do žebje nuts pośluchacz. Potom móžu to wopradowže we žebi bñšchecz, šchtož je moja stara macžer napořledku prajila. Zyle jašnje bñšchu, kač wona jo tač zyle czišče a sprózne praji. Haj, tač je: Sšlyšchu mojeje macžerje hlóž we žebi bñšym. A potom je mi runje tač kač bñwjatny džěń. Potom mi je, jako by žo sawěšch do bñwjatnyž maš kusť roščahnył, so móžesch tam tač kusť do wšcheho hladacz. Sdžž potom dale woram, durbju žo teho pšchezo sažh džiwacz.

Běch hiščeje zyle mašy hólczif. Běch bñwjatki rano ras pšchedolho spať. Nadobo wotuczich, pšchetož něščto mjehke w mojim woblicžu sacžuwach. Moja macžer pšchi kožu stejėsche. Sšo adent mnu khiliwšchi mi s mašym bosankowym richelkom pšches woblicžo mašasche. Zyle mjehke to scžini. Pšchi tym pšhecželnje na mie pohlada. Slej, to je moje přenje dopomnjecže na moju macžer.“

Wšchelazy pšbli.

Sažo a sažo šhonimy s Driježžan a s druhich městow, so to wobobny dom wot domu wotolo khodža a dary hromadžej, prajizh: Pšchindžemy wot mižionstwa; druhdy žu žamo draštu bñilnych žotrow woblecžini. Dopomnimy na to, so sjednocženstwa smutskowneho mižionstwa tajte šberanje dom wot doma jenož w pšchesjednosčzi s farami wuhotuja. S wjetšcha žu to potajtim wotpšblanzh sektow, hdyž czi to njemóžej žane wobšwědčenje twojeho fararja poľasacz. Pšchede wšchem hromadža to adventistoj so žwoje mižionstwo, t. r. sa to, so bñchu na pšch. mješ ewangelskimi žebi pšchitwřowarjoto nawabili. Tež „Šhutni biblijupšchepytowarjo“ khodža druhdy po tajkich pucžach. Tuž hladač a pruhuj, komu dawasch! Pšchedatwaju-li pižma, hladač, s kajšeho naklada žu. Wšchě internzionalne naklady wot-

poľasaj a runje tač wšchě knihi, w kotrychž naklad a wudatwarjoto njespšnajesch. Pšaschej žo tež wobšebje sa tym, hacž s dowolom abo tola w pšchesjednosčzi s twojim duchownym pšchedatwaju abo hromadžej. A hdyž to nejžu pšbli nekajšej seky, žu to nekajžh jebakojo a wobšchudžerjo. A sa tutych tola tež žwoje kroschti nimasch. Lehodla: Dawaj, ale hladač, komu dawasch.

Wšchelle s bliska a s daloka.

Do Kalez pšchindže po postajenju žyřkwineje wyschnosče na hižo pšche dolho wurpšdnjene fařske městno knješ kandidat duchownstwa Kencž, tukhwilu w Budyschinje. Wobšada budže jeho wščeje s wješelom a s džakom witacz a młodemu duchownemu džělo položicz, tač so by žohnowanja poľne bylo! Šmėje tola něč wobšroczenje a njeměr wobšady bñwój kónž!

Samuel Keller, wotolo pucžowazy farač a ewangeliřator, je 16. novembra wurjereł. Je tež mnohim Šserbam šnaty; rěčšsche tola w poľednim cžahu wjazh křocz w Lubiju. Tež we Budyschinje je rěčacz. Mješsche wobšebite a wobšobinske waschne předowanje a je s nim pilnje a bñwěru džěkač a škutkowal sa Bože kraľstwo.

Žitowanje.

„Bomhaj Bóh!“ pšchitwolany wšchem lubym cžitarjam a cžitarškam, jich štrawjo do noweho žyřkwinského lěta. Pšchejemy jim žohnowany adventski cžah a šbožowne hodh. Š tomu dowolany žebi proštwu pšchidacz: Cžitajče bñwěru našche kopjeńko a štarajče žo žobu sa to, so by tež do tych šerbškich domow pšchitahdžecz bñčelo, kotrež žu jemu něčkole hiščeje šanknjene! Podpřerajče kopjeńko tež hewał, tač so jemu powjesče podawacže a nastawki a druge a tež hewał jeho džělo spěchujecže. Tuž tač do noweho žyřkwineho lěta se štarim lubym, rjanyh hešlom: Bohu š cžěščzi, Šserbam š wužitku! Redakžija a wudatwarnja.

A. w B. sa 2. advent. — W. we W. sa 3. adv. — Š. w B. sa hodownicžku (21. 12.)

Šamostwity redaktor: farač W h r g a c ž w Moľaczizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěčne mjěše a wjetše džěci křescanskich štaršich.

Podawa Arnošt Šerbomil.

XII. bjesadowanka.

Nowiny přinošowachu raz powěsč, zo we južnej Africy knježi hrozna suchota a hobrska horecota; njedawaše ani štipki nadžije na dešč. Skót hinješe po tysacach. K tomu hišče so rozmnožowachu skóčki, kotrež hrožachu snadny zbytk žnjow docyla zničic. W Johannisburgu pak přiňdzechu na myšličku, kotraž ze škody skóčkow scžini wužitk. Wěste towarštwu pokupowaše wšitke skóčki, kotrež farmarjo zběrachu, a z nich scžini kormidlo za skót a pjeriznu. Nimo teho džělaše towarštwu tuteho towarštwu tež hišče praženki ze skóčkow jako nuzowy khlěb. Tuta myšlička njeje nowa. Za čas Jana Křćenika džělachu podobny khlěb, nic wšak we towaršnjach, ale na docyla jednore wašnje. Skóčki sušachu, zemljechu a mēšachu z mjedom. Runje tak činja pola nas někotři ludžo z mejskimi brukami. Towarštwu we Johannisburgu je jenož z dopokazmom, zo jědž Jana Křćenika njebē nič wosebite.